

вáмъ; сирота и Остáлена вráщамся нынѣ на-
задъ. Снохъ є́тъ на тýа жалостны рѣчи ѿще
помного заплакаха. Сóрфа найпослѣ ѿ полюбви,
и ся врати. Рұдъ пакъ не восходитъ никакъ Отъ
ней да ся раздѣли.

Ноеммíна є́тъ рече: Видишъ ли Дщерь, в-
терва ти ся вратила въ домъ, идь и ты съ нею.
Рұдъ є́тъ Отговóри: Молимъ та, не ми говори
нишо за раздѣленie Отъ тебѣ выше. Где ты
идешъ, отходжdamъ и азъ тамо; где ты О-
стáнешъ, тамо же Остáнемъ и азъ. Твой є́
народъ и мой народъ; твой є́ Богъ и мой
Богъ. Где ты умрешъ, тамо и азъ же быдемъ
погребена. Вдна сáмо смéрть нека мы раздѣли.
Ноеммíна, видѣвши, какъ є́ твёрдо наставила,
съ нею да идё, умолкна, нито є́ искала выше
за раздѣленie да говори.

Любéзна Бóлгарска Чада! това ся именъва,
Пріатели своя да любишъ! Това ся и-
менъва, Любéзнымъ своимъ въренъ да бы-
дешъ. Кой не бы высокопочиталъ таковъ люб-
ве полнъ въренъ душъ? Кой не бы желалъ
подобенъ є́ти да быде?

69. ВООЗОВО БЛАГОДѢТЕЛЬСТВО.

Ноеммíна и Рұдъ приспѣха благополучно
въ дружбе въ предѣлахъ Молавитской въ место